

přikryt plachtami, a zda byly plachty v dobrém stavu, jest pro sprostění dráhy z ručení bez jakéhokoliv významu. Podle prováděcího ustanovení I. k Šu 86 žel. dopr. ř., jež jest tarifním předpisem a jako takový podle doložky vytištěné na každém nákladním listě smluvní podmínkou přepravy, nepřijímá dráha ani tehdy, když plachty sama dodá, širšího ručení, než jí přísluší při přepravě v otevřených vozech bez plachet, tím méně lze jí ukládati zvýšené ručení v případech, když plachty dodá strana. Tvrdíc, že dráha měla zásilku buď odmítnouti, nebo si vyžádati prohlášení o vadnosti plachet, má žalující strana zřejmě na mysli předpisy o obalu, obsažené v §§ 62 a 86 (1) čís. 2 žel. dopr. ř., tyto předpisy vztahují se však na zvláštní obal, jehož jednotlivé kusy zásilky podle své povahy potřebují k ochraně před ztrátou, úbytkem neb poškozením, nikoli na přikrytí otevřených vozů plachtou, jsou-li naloženy vznětlivými předměty. Použití plachet v takových případech jest odesílatelům uloženo v Šu 4 tarifních předpisů o nakládání vozů (přípojek I k § 59 žel. dopr. ř.), jež nemají nic společného s předpisy Šu 62 žel. dopr. ř. o balení přepravovaných předmětů a neukládají dráze ani zvláštního ručení ani zvláštních povinností. V tomto případě, kde jest dráha sprostěna ručení nikoli pro nedostatečný obal nákladu, nýbrž pro naložení jeho na otevřeném voze, nemá otázka vadnosti plachet pro právní posouzení sporu vůbec významu.

Čís. 5802.

Zasílatel jest jen tehdy povinen dáti zásilky pojistiti, bylo-li mu to zvlášť přikázáno. Obchodní zvyklosti mohou přicházeti v úvahu teprve, nedá-li se zásada ani obdobou vyvoditi z obchodního zákona.

(Rozh. ze dne 2. března 1926, Rv I 1920/25.)

Žalovaná zasílatelská firma obstarala k žalobcově příkazu dopravu zásilek do Ameriky a dala je pojistiti na 10.000 Kč, obdrževši od žalobce též příkaz k pojištění. Ježto zásilky zůstaly v Americe nevycleny, dal žalobce žalované příkaz, by obstarala jich zpětnou dopravu. Na zpáteční cestě byly zásilky vyloupeny. Žaloba, již se domáhal žalobce na žalované zaplacení 10.000 Kč, ježto nedala pojistiti zásilky i na zpáteční cestě, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatel vytýká nesprávnost právnímu názoru odvolací stolice, že předpisy čl. 380, 387 a 367 druhý odstavec obch. zák. ukládají zasílateli za povinnost pojistiti zásilky ku dopravě mu svěřené jenom tehda, když k tomu obdržel od svého komitenta příslušný příkaz. Dovolatel míní, že tento právní názor odporuje předpisům čl. 379, 380 a 387 obch. zák., že vůbec odporuje obchodním zvyklostem, jakož i pravému duchu obchodního zákona. Míní, že předpisu čl. 387 obch. zák. nemohlo by býti

použito v tomto případě z té příčiny, protože tento případ jest výjimečným případem, že onen předpis byl utvořen pro normální poměry hospodářské v předpokladu, že všechny dopravní podniky jsou za zásilku úplně zodpovědny. Že podle předpisu čl. 387 obch. zák. má býti zásad předchozího titulu o právech a povinnostech zasílatelových použito pouze »ostatně«. Že dispositivní ustanovení druhého odstavce čl. 367 obch. zák. vůbec není normou zásadní, nýbrž zcela výjimečným pravidlem singulárním, se zásadami zasílatelství vůbec se neshodujícím. Že pro zasílatele platí naopak opačná zásada, jelikož podle čl. 380 obch. zák. ručí za každou škodu jeho nedbalostí vzešlou, pokud jde o péči řádného kupce, a poněvadž je podle čl. 379 obch. zák. povinen, by zásilky zboží o b s t a r a l u povozníka. Dovolací soud nesdílí dovolatelových právních názorů, že by se dala povinnost zasílatele, by svěřené mu k odeslání zboží pojistil, odvoditi ze zákona, jmenovitě z předpisů dovolatelem citovaných. Odvolací soud právem poukázal po této stránce ku předpisům čl. 387 a 367 druhý odstavec obch. zák. Podle předpisu čl. 367 druhý odstavec obch. zák. vůbec nemůže přicházeti v úvahu otázka, zda by řádný kupec v určitém případě pojistil zboží, neboť ani řádný kupec není povinen učiniti více, nežli co mu ukládá zákon. Mínil-li tedy dovolatel, že právní názor odvolací stolice odporuje pravému duchu obchodního zákona, pokud se týče, mínil-li, že vůbec odporuje obchodním zvyklostem, přehlíží, že v první řadě musí býti použito předpisů obchodního zákona, a to nejen jeho předpisů výslovných, nýbrž i oněch zásad právních, které se dají v ý k l a d e m odvoditi ze zákona, neboť zákonem jsou také všechny logické jeho důsledky, a konečně, že musí býti použito také oněch právních zásad, které se dají načerpati ze zákona jeho obdobným použitím, neboť byť i byl obchodní zákon zvláštním právem pro zvláštní poměry obchodních styků, přece není výjimečným právem ve smyslu nějaké úchytky od právní důslednosti, a proto dopouští také obdobné použití. Obchodní zvyklosti mohly by tedy přicházeti v úvahu teprve v druhé řadě, ale nemohou přicházeti v úvahu v tomto případě, ve kterém dlužno užití pravidel zákona, nehledí-li se ani k tomu, že dovolatel mluví o obchodní zvyklosti zcela všeobecně a že se vůbec zdá míti na mysli nějaké zvyklosti na území Slovenska, jichž by však v tomto případě, jenž musí býti posuzován podle platného práva v historických zemích, ani nemohlo býti použito. Pokud se dovolatel snaží dovoditi, že tento případ jest výjimečným případem, že citovaný předpis byl utvořen pro normální poměry hospodářské v předpokladu, že všechny dopravní podniky jsou za zásilku úplně zodpovědny, nemůže býti po dovolatelově přání nějaká výjimečnost vytvořena pro tento případ, jenž přece musí býti posuzován podle platného práva a nikoli na základě suspense platného právního řádu, odůvodňované nějakými poměry poválečnými.

Čís. 5803.

Vázanost soudu právoplatným rozhodnutím o přípustnosti pořadu práva nevztahuje se na případ, vyslovena-li přípustnost pouze z urči-